

Adyar: A multiverzum

Írta: Catalina Isaza Cantor és Shikar Agnihotri
Megjelent a The Theosophist 2025. novemberi számában

Szívélyes üdvözet mindazoknak, akik részt vettek a Teozófiai Társulat (TS) Adyar, India, - 2025. július 23-27.-ig Vancouverben, Kanadában megrendezett 12. Világ - kongresszusán. Nagy megtiszteltetéssel és hálával tölt el bennünket, hogy a nagy távolságok ellenére eljöttek, jelen voltak az egység felé, ugyan fizikailag vannak távolságok közöttünk, de Lélekben szorosan össze vagyunk kapcsolódva.

Különösképpen nagy öröm számunkra, hogy most egy rendkívüli helyről, Adyarról tudósíthatunk – ez ugyanis nemcsak a Társulat fizikai központja, hanem a fény, a csend, a belső munka élő, lélegző központja is. Amíg néhányuknak volt lehetősége meglátogatnia ezt a különleges helyet, addig azoknak, akiknek még nem, szeretnénk bepillantást adni most ebbe a csodába és ki tudja, talán egy jövőbeli látogatás magját is elültetni bennük.

Mi lenne, ha egy hely egyszerre több szinten is lehetne? Mi lenne, ha egy helyen több idő, cél, jelenlét lenne – és csak azok számára lenne látható, akik megállnak és valóban néznek? Amikor Adyarról beszélünk, gyakran úgy utalunk rá, mint a TS központjára. Azonban Adyar több, mint egy fizikai hely közigazgatási központja. Több szempontból is egy multiverzum – világok, hagyományok és belső dimenziók konvergenciája, egy élő organizmus, amely miközben szilárdan megőrzi lényegét, állandóan változik és fejlődik. Adyar több, mint egy helyszín, Adyar egy élő útkereszteződés, ahol kelet és nyugat találkozik – nemcsak a történelemben, hanem szellemben is. Olyan úttörők alapították, mint H.P. Blavatsky (HPB) és H.S. Olcott ezredes, akik öröksége minden egyes látogatón keresztül folyamatosan fejlődik, aki ezen az úton halad és hozzájárul ennek a csendes kibontakozó jelenéhez. A múlt léptei visszhangoznak a jelen csendjében.

Adyarnak saját logikája, ritmusa és légköre van. Nem statikus, nem stagnál, ehelyett különbözőképpen hat minden egyes személyre, akinek van lehetősége meglátogatni. Élni, dolgozni vagy akárcsak időt tölteni Adyarban ritka lehetőség a belső átalakulásra. Sok TS tag számára a név „Adyar” már jóval azelőtt ismertté válik, hogy betennék a lábukat – történetek, olvasmányok, fényképek vagy a többi kereső elbeszélései révén. Idővel ez a távoli hely szívből jövő vággyá válik.

Szimbolikusan, Adyar a világ összes TS tagjának otthona, és ez már a kezdetektől fogva is így volt, ahogy Olcott ezredes emlékeztet minket a Régi Napló Leveleiben:

„Az újonnan érkezőket elbűvölte a ház és a kertek, de legfőképpen a hely otthonos hangulata. Igyekeztem mindig azt a benyomást adni az embereknek, hogy ők nem a vendégeim, hanem társtulajdonosok, akik visszatértek saját otthonukba. HPB és én is mindig ezt a magatartást követtük.”

Így mély kapcsolat alakult ki a TS Központtal – ezzel a házzal – és ahogy Annie Besant szokta mondani, a Mesterekkel, ennek belső Alapítóival.

Radha Burnier emlékeztetett minket arra, hogy sok évnyi keresés után az alapítók ezt a helyet találták mind szellemileg mind fizikailag alkalmasnak egy olyan központ létrehozására, amely spirituális központként szolgálhat, ahonnan a Nagy Lények erői kifelé sugározhatnak és ahonnan magasabb befolyások kísérnek minden betűt, szót, könyvet és tanítást, ami Adyarban valaha elhangzott vagy leírtak.

Hála azon indiai barátaink egy csoportjának, akik azonnal összhangban voltak ezen két külföldi által hozott tanítással, arra a helyre vezették őket, ahol ma a Teozófiai Társulat fő épületei találhatóak. Amikor HPB és HSO meglátogatta az akkoriban Huddleston Gardens-ként ismert helyet, HPB felkiáltott: „a Mesterek ezt meg akarják vásárolni.”

Olcott számára Adyar egyfajta Paradicsomot jelentett:

„Tudtuk, megtaláltuk leendő otthonunkat, mint egy tündérpalota... Visszatérni Adyarba mindig egy tökéletes pillanat volt, és soha egyetlen távoli ország, melyekben megfordultam, sem tűnt olyan kellemesnek és békésnek, mint Adyar (Olcott: Old Diary Leaves (Régi Napló Levelek)).

Besant Adyar-t egyszerűen a „legotthonosabb helynek” nevezte.

Olcott idejében Adyart nem a tanulásra tervezték, hanem a Társulat irányításához szükséges kis csapat számára. Besant volt az, aki ezen változtatott. Ő tette lehetővé a tanulóknak, hogy ott tanulhassanak és segíthessenek a munkában. 4 év alatt 27-ről 258 hektárra bővítették a birtokot, eleget téve ezzel tanítója, Blavatskyné kérésének.

Eleinte csak néhány tag érkezett külföldi Alosztályokból. De ahogy a teozófia terjedt, egyre többen érkeztek szolgálni. A hely egykor megfelelő szállás volt a

korábban csak lassanként érkező emberek számára, ami aztán később egy állandó nagy folyamattá duzzadt.

Látva ezt a növekvő szükségletet, megépítették Adyar néhány legikonikusabb épületét – beleértve a Leadbeater Chamberst, az első tervezett betonszerkezetet Indiában. Ma jelenlegi elnökünknek köszönhetően, a Blavatsky Bungalow, a Chambers - az irodák, New Quadrangle – Új Négyszög és más kulcsfontosságú helyeket csodásan felújítottak, megőrizve a hagyományt ötvözve a kényelemmel, biztosítva, hogy Adyar a jövő generációi számára is élénk és barátságos maradjon.

Adyar ma több, mint egy közigazgatási központ.... - ez egy élő otthon, egy lelki család azok számára, akik itt élnek és dolgoznak. Indiából és a világ minden tájáról érkező látogatók és önkéntesek – jelenlegi és talán korábbi életei - találkozójának és egyesülésének helyszíne – ahol lelki közösségben járhatjuk be együtt az utat.

Valamennyi királyság lényének is otthont ad együtt harmóniában élni: ritka fáknek, növényeknek, állatoknak és rovaroknak egyaránt. Itt a Teozófiai Társulat elsődleges célja– „hogyan az emberiség egyetemes testvériségének központját alkossa faji, vallási, nemi, kasztbeli vagy bőrszín szerinti megkülönböztetés nélkül” – a létezés minden szintjén.

Ez a hely napról napra megújulva felemelő rezgések forrásává válik a világ számára. Jinarajadasa, a negyedik elnök beszélt ennek pedagógiai értékéről – a hely, ahol a természet és a titkos szimbólumok egységet tükröznek, „erdő testvériséget” alkotva, amelyben minden lény együtt fejlődik.

Azt mondta, Adyar „az emberiség reményének víziója”.

Adyar több, mint egy hely – ez az élő jelenlét, telis-tele hangokkal, melyek gyengéden befelé vezetnek minket a szív csendes tudása felé. Adyar, amelyet a „Mesterek Otthonaként” ismernek, a létezés síkjain – a fákon, csenden és szélen keresztül beszél - egy szavaknál mélyebb nyelven, a Lélek nyelvén.

Egyik szent helye az Emlékezés Kertje. Eredetileg Annie Besant szentelte fel 1917. május 17.-én, a Suryashrama, a Szolgálat Testvérei Rendjének Temploma helyszínéül (a legmagasabb intellektuális és erkölcsi becsületrendbeli csoport, akik feltétel nélküli engedelmisséget fogadtak a rend vezetőjének), a kert azonban más sorsra jutott. Besant halála után 1933-ban hamvait ott temették el, majd következő évben C.W. Leadbeater hamvait is ott helyezték végső nyugalomra. 1935. szeptember 20.-án a helyszínt hivatalosan is az ő emlékének szentelték a Társulat Gyémánt Jubileuma alkalmával.

Adyar még mindig beszél azokhoz, akik mélyebb figyelemmel hallgatnak. Terei nemcsak szépséget, hanem csendes útmutatást is kínálnak – türelmesen várva, hogy megálljunk, érzékeljünk és befogadjunk.

Sok déva megfordul Adyarban. Számos nagyszerű előnye van a helynek, ahol a Mesterek olyan gyakran megfordulnak. Van egyfajta bátorítás ezektől a Lényektől, amit egyesek így, mások másképp érzékelnek. Dicsőséges hatások vesznek körül minket – de hatásuk a fogékonyságunktól függ...Mindezek közül csak azt kaphatjuk meg, aminek befogadására alkalmasak vagyunk – semmi többet. Egy ritka lehetőség Adyarban lenni azoknak, akik elég bölcssek ahhoz, hogy éljenek az alkalommal, de hogy mit kezdünk ezzel az ott tartózkodással, az teljes mértékben rajtunk múlik. (C.W.Leadbeater: The Inner Life (A belső élet))

Az Adyari centrum, több, mint egy központ, ez egy történelmi helyszín, egy természetvédelmi terület és spirituális menedék, amit sokan ismernek Chennai - ban. Kérj meg egy sofőrt, vigyen el az *adayar alamaram* – ba – és tudni fogja, hova szeretnél menni. Ez a fenséges fa az Adyari Multiverzum élő szimbólumává vált. Léggökörei sok birodalomba nyúlnak – hasonlóan a Társulat küldetéséhez - menedéket nyújtva és összekötve birodalmakat. Bár eredeti törzse eltűnt, számtalan hajtáson továbbra is virágzik, az életben az állhatatosság, átalakulás és csendes erő sugárzó jelképe. Az indiai hagyományban a banyánfa az örök életet szimbolizálja, gyökerei a végtelenbe, ágai pedig az anyagi életbe nyúlnak. A Bhagavad Gita ezt a bölcsesség fájának nevezi, amely csak a kereső számára látható. Adyarban ez az isteni életet és a bölcsességet jelképezi. C.W.Leadbeater formáját úgy írta le, mint ami időnként nemes emberjelenlétet ölt, ez csak a tisztánlátó számára látható.

Adyar ilyen metaforákon keresztül beszél. Nemcsak történelemben gazdag, hanem természettel és lélekkel is teli. Védett bioszféraként fának, madaraknak és tengeri szeleknek ad otthont – de láthatatlan töltést is hordoz: a Mesterek jelenlétét, szent rituálét, mélységes kérdéseket és törekvéseket. Itt a fák mintha hallgatnának, a kövek emlékeznének és a csend ébredésre hív.

Az Adyarban élés egy ritka kiváltság is, hiszen egy paradicsomi környezetben élhetünk a mai nyüzsgő metropolisz, Chennai szívében. Nemzetközi központunk a város két fő zöld tüdejének egyike.

Azok, akik elég szerencsések és itt élhetnek, egyszerre két világot tapasztalhatnak meg:

- az egyik a Campuson kívüli, 21. századi nagyvárosi nyüzsgő, hangos élet, levegője tömény illatokkal fűszerezve,

- a másik, ami természetes légkört kínál, megnyugtatja az elmét, a szemeket, a lelket, ösztönözve a belső elmélkedést.

Ez egy olyan hely, ahol az ember a világban érzi magát, de nem a világhoz tartozónak.

Adyar egy spirituális multiverzum, ahol a bölcsesség különféle folyamai egymás mellett áramlanak. A teozófián belül számos utat ölel fel – nem különálló megnyilvánulásként, hanem az egyetlen Fény sugaraiként. Egyetlen hang sem tartalmazza az egészet, ehelyett a harmonikus szimfónia arra ösztönzi a keresőket, hogy felfedezzék, elmélkedjenek és megalkossák saját belső szintézisüket, harmóniájukat.

Olcott ezredes mindössze néhány nappal Madrasba megérkezése után megtartotta első nyilvános előadását – egy nagy horderejű üzenetet közvetített a vallások közös alapjairól. A hatalmas spirituális sokszínűség földjén, abban az időben, amikor a hagyományos ösvények veszélyben voltak, szavai mély hatással voltak az emberekre. Az átalakítás előmozdítása helyett arra törekedett, hogy megújult kapcsolatot ébresszen az emberek szívében saját spirituális örökségükkel – ez a megközelítés szorosan kapcsolódik a Társulat második célkitűzéséhez.

Ezt az irányt folytatva, hogy megőrizze ezt az örökséget, Olcott megalapította az Adyari Könyvtárat. Ma ez több, mint 45.000 kéziratot tartalmaz, köztük ritka ősi páli és szanszkrit nyelven íródott műveket. 1967-re a gyűjtemény annyira kibővült, hogy egy új épületet építettek hozzá, ezzel a világ egyik legnagyobb szent szövegtárává vált. A jelenlegi elnök, Tim Boyd irányítása alatt, az Adyari Könyvtár és Kutatóközpont a digitális innováció területén is folyamatosan fejlődik, megőrizve és tiszteletben tartva ősi gyökereit.

A Társulat fő termében egy csendes kör alakzat sokat elárul. Tizennyolc spirituális hagyományt képviselő szimbólumok olyan teret teremtenek, ahol az egység kézzelfoghatóvá válik. Olyan alakok, mint Krisna, Buddha és Krisztus nem különálló vallások képviselőiként, hanem közösen az igazság után kutató emberiség számára emlékeztetőként vannak jelen. Minden forma, minden tekintet ugyanazt az örökkévaló utáni emberi vágyakozást visszhangozza.

Az egyik oldalon egy emléktábla áll a TS nemzeti részlegeinek alapítási dátumaival. A másikon egy szerény múzeum Minerva és Saraswati képein át sugározza a bölcsesség iránti tiszteletet.

Középen Blavatskyné és Olcott Ezredes szobrai állnak – Blavatskyné szobra alatt hamvai egy része nyugszik, csendes tanúságtételként folyamatos jelenlétéről.

Ebben a teremben 1925 januárjában elvetettek egy magot. Nicholas Roerich, a neves orosz festő, Adyarba érkezett magával hozva mesterművét, a „Messenger”-t, /Hírnököt/. Egyszerű, mégis megható szertartáson a jelenlevők összegyűltek a lefátyolozott festmény körül. Kísérő zene és egy rövid bevezető után Roerich leleplezte a műalkotást és felajánlotta Blavatskyné részére:

„A Fény Otthonában hadd mutassam be ezt a képet a Hírvivőről, Helena Petrovna Blavatskynak szentelve, egy jövőbeli Blavatsky Múzeum magjaként, amelynek mottója: a Szépség az igazság ruhája.”

Ezekkel a szavakkal egy vízió született. Maga a festmény több lett, mint műalkotás – a pillanat, a felajánlás és az Adyarban kibontakozó álom jelévé vált: egyetlen lélegzetben magában foglalja a szépséget, az igazságot és a szolgálatot.

Az Adyari teozófiai spiritualitás megkülönböztető jegye a birtokon található méltóságos helyek jelenléte, amelyek tükrözik annak egyetemes és befogadó jellegét:

- Bharata Samaj Hindu Templom – A Fény Temploma – idén ünnepli százéves évfordulóját
- A Buddhista Templom (1925)
- A Szabad Katolikus Templom Szent Mihálynak és az összes Angyalnak szentelve (1937)
- A Mecset (1937-ben építve)
- az Egyesült Szabadkőműves Templom (1909-ben rakták le az alapkövét)
- A Zoroaszter Templom (1927)
- A Szikh Templom (épült 1978)

Az Adyari templomok a tanulmányi csoportokkal és összejövetelekkel együtt, a Társulat második célkitűzését testesítik meg: ösztönözni a vallások, filozófia és tudomány összehasonlító tanulmányozását, mint a spirituális szolgálat egyik formáját. Ezek a gondolkodás terei, ahol a különböző hagyományok a közös megértés szellemében találkoznak.

A területnek csendes, időtlen jelenlétet kölcsönöz az öt trilithon – az ősi templomkapuk, amelyeket Olcott hozott 1905-ben az Old - Chandragiriből. Hindu mitológiai jelenetekkel díszítve, egyenként több tonnát nyomnak, és az élő folytonosság szimbólumaiként állnak, összekapcsolva a szent múltat, a folyamatosan változó jelennel.

Adyar kezdetektől fogva olyan hely, ahol a spirituális látásmód és a világnak nyújtott szolgálat kéz a kézben jár. Adyar befolyása messze túlmutat területén. Chennaiban és azon túl, a szolgálat és a közösségi szerepvállalás tükrözi a helyszínen táplált mélyebb értékeket – ahol a belső átalakulás természetes módon külső cselekvéssé alakul. Egyes központok a Társulat alapításáig nyúlnak vissza, mások az idő folyamán fejlődtek. A korai teozófusok aktív szerepet játszottak India kulturális, társadalmi és politikai életében – ez az örökség ma is folyamatos.

Ahogy a harmadik elnök George Arundale is megerősítette egyszer „Minden síkon aktívnak kell lennünk, amellyel csak kapcsolatba léphetünk”. Ez a szellem tovább él - az oktatás, a társadalmi segítségnyújtás és a spirituális bölcsesség mindennapi életben való megélése révén.

A Szociális Jóléti Központ körülbelül 110, - 3 és 5 év közötti gyermeknek kínál díjmentes napközit, míg a Besant Memorial Állatmenhely fáradhatatlanul menti és rehabilitálja a sérült és hajléktalan állatokat, hasznos önkéntes munkát kínálva - különösen ebben a világjárvány utáni időszakban.

Az 1894-ben Olcott ezredes által alapított Olcott Memorial Iskola továbbra is ingyenes oktatást biztosít a hátrányos helyzetű gyermekek számára. A világjárvány alatt egy kampány biztosította, hogy a diákok online tanulhassanak adományozott táblagépek segítségével. Az újonnan épült épületet, Tim Boyd elnök avatta fel a legutóbbi kongresszus alkalmával.

A TS részeként 1999-ben létrehozott Szakképző Központ ingyenes tanfolyamokat kínál nőknek az olyan szakmákban, mint szövés, szabás és a hímzés, segítve őket abban, hogy munkát találjanak vagy önálló vállalkozóvá váljanak. Alkalmanként rövid tanfolyamokat is tart volt diákjai részére, például villanyszerelői képzést az Olcott Memorial Középiskola (OMHS).

Az Adyari Teozófiai Akadémia (ATA) életre kelti a teozófiai oktatást – amely az empátián, a verseny nélküliségen és a belső szabadságon alapul. Még online kurzusain is fejleszti a mély érzékenységet és tiszta érzékelést.

Érdeemes felidézni, hogy Maria Montessori Adyarban kezdte úttörő munkáját azzal a céllal, hogy olyan oktatási formát teremtsen, amely a lelket ápolja, ezzel belülről alakítva a világot.

Az újonnan megtervezett Adyar Ökofejlesztési Projekt (AED) Adyart a mély tanulás és gyógyulás, a kutatás és az alkotás központjaként képzei el – tiszteletben tartva a város természetes és spirituális energiáit. Oktatási

programok, workshopok, természetjárások és közösségi szerepvállalás révén az AED célja, hogy átalakítsa a Földdel való együttélésünket. Hosszú távú célja, egy tiszta, úszásra alkalmas Adyar folyó és ökológiailag élénk, a várost tápláló vízgyűjtő terület létrehozása. Adyar a művészi inspiráció örökségét is hordozza. A folyamatban levő Művészeti Restaurálási Projekt nemcsak a művek megőrzésével, hanem a művészek új generációinak meghívásával is újjáéleszti globális gyűjteményét, hogy Adyar az élő kreativitás színtere legyen.

Az év folyamán Adyar aktívan részt vesz olyan összejöveteleken, mint a Nemzetközi Konferencia, a Bölcsesség Iskolája (SOW), a Dél-Indiai Konferencia, a Munkásképző Tábor, a TOS Konferencia, és az Adyar Könyvtár szemináriumai – mindegyik gazdagítja a közösséget a szolgálat és a kutatás által.

Két újabb kezdeményezés váltott ki széles körű figyelmet:

- Könyvtárak, mint Közösségek (LAC), amelyek tematikus havi kiállításokkal és előadásokkal egyre szélesebb körben vonzzák be a nyilvánosságot az Adyari Könyvtár és Kutatóközpontba.
- Bölcsesség az Élethez (WFL), előadásokat tart az emberi törekvések minden területén – az üzleti élettől és a művészetektől kezdve az ökológián és a tudományon át – ahol a jelenlévők megosztják, hogyan építik be a spirituálist a mindennapi életbe.

Adyar ad otthont a Fiatal Teozófusok Világszövetségének (WFYT) is, amely egy élénk, hatalmas potenciával rendelkező helyszín a fiatalok globális bevonására. Mégis mindezen a mozgáson és szolgálaton túl Adyar valami ennél sokkal több. Ez egyben a csend tere is – egy hely a világok között, ahol a külső munkát csendben tartja a belső csend.

Csendes termeiben és árnyékos kertjeiben Adyar nem válaszokat, hanem lehetőségeket kínál. Ahogy Krishnamurti mondta egykor „az igazság egy úttalan föld” és valahogy ez az úttalanság otthonra lel itt.

Adyar egy olyan hely, ahová a legjobb tudásunkkal közeledünk. Terében teret kínál az elmélkedésre, a belső növekedésre és a csendes átalakulásra. De ez az átalakulás a felkészültségünktől függ – mert valójában a legtöbb ember azt találja meg Adyarban, amit magával hoz.

Talán ezért sokan zárandoklatként írják le az Adyari látogatást. Arra hív minket, hogy tiszta és tudatos életet éljünk, hogy kitágítsuk elménket, megtisztítsuk szívünket, felébresszük intellektusunkat és finomítsuk spirituális érzékelésünket. Az Aranylépcsőhöz hasonlóan (tanítás, amelyet HPB adott a teozófiai világban való haladáshoz) ez az utazás bepillantást enged az isteni világ templomába, amely mindenben jelen van, ha elég figyelmesek vagyunk ahhoz, hogy meglássuk.

Az igazi Adyar rejtett zugainak, csendes metaforáinak „értelmezésekor” – intuícióinkra kell támaszkodnunk, és a tan szerint élnünk, miközben a szívünk a belső iránytű, amely segít nekünk megkülönböztetni és meghallani a csend hangját.

Az itt élés fokozatosan kibontakozó ösvénnyé válik, amelyet a szeretet, a meggyőződés, a türelem, a bátorság, a belső erő és a mély hála formál.

Ezért Adyar egyszerre egy és sok – egyedi üzenetet kínál minden embernek, lehetőséget a szolgálatra és a személyes önmegismeréshez vezető utat.

Adyar csendes ereje az alázatos szolgálatban és a láthatatlan munkában rejlik. Minden lélek, aki áthalad rajta, hozzájárul egyedi spirituális légköréhez, a világ reményének lángjához. A Teozófiai Társulat szíveként, Adyar azt tükrözi, hogyan éljük meg teozófusként a tanításokat és hogyan testesítsük meg azokat az életben.

Ebben az értelemben Adyar egy multiverzum – egy kör, melynek kerülete nincs sehol, középpontja pedig mindenhol megtalálható. Amikor a teozófiát ott éljük, ahol vagyunk, akkor a teozófia középpontját a saját szívünkbe visszük.

Ahogy Krishnamurti egykor mondta:

„Adyar mindig is spirituális oázis volt és az is maradt... Bár nem mindenki juthat el oda, pusztá létezése reményt ad másoknak.”

Van valami megfoghatatlan Adyarban, egy csendes jelenlét, ami megkülönbözteti minden más helytől. Egy szentély, mindig az átalakulás lehetőségével, ahol az ember felemelkedhet az isteni felé, vagy legyőzheti belső árnyait.

Adyar azért létezik, hogy támogassa az emberiség következő lépését az evolúcióban. A karma jógán, a bhakti jógán, és a dzsána jógán keresztül nem a külső erőket, hanem a szeretetet, az együttérzést és az igazi szolgálatot segíti felébreszteni.

Adyar a Mesterek otthonaként ismert, táplálja az elméket, inspirálja a szíveket és fenntartja a globális teozófiai családot. Az itt jelen levő erők csendben kisugároznak, életben tartva és átalakítva a teozófiát.

De a belső élet tanulmányozójaként tudjuk, hogy a látható csak egy futó pillantás.

Adyar mélyebb munkája csendben történik, azon túl, amit mérni lehet.

Besant és Olcott azt mondta, ezért kell az oktatás és a társadalmi cselekvés révén a teozófiának továbbra is megőrizni kapcsolatát a világgal. Jinarajadasa szavait idézve:

„Adyar a világért él és dolgozik. Háromszorosan áldottak azok, akiknek karmája megadja nekik az Adyarba eljutás kiváltságát és felelősségét és igazán akkor áldottak, ha el is jut hozzájuk, amit Adyar adni tud.

Adyar nemcsak egy hely, hanem egy tudatmező, egy szimbolikus multiverzum, ahol minden kereső egy belső utazást tapasztal meg, egy szívet, amely időn és lelken át dobog. Itt járni annyi, mint befelé haladni. Adyarra nézni annyi, mint a belső kozmosz tükrebe nézni. És mivel a Teozófiai Társulat 150 éves évfordulóját ünnepeltük, küldetésének élő szimbóluma marad: a bölcsesség, az egység és a szolgálat fényjelzője.

**Az ember egy spirituális lény, - más szóval egy lélek–
és ez a lélek életről életre a Földön különböző
testeket ölt fel annak érdekében, hogy megismételt
tapasztalatok révén olyan tökéletes tudásra tegyen szert,
amely megformálhat majd egy olyan testet,
amely alkalmas Mahatma, vagyis a tökéletes lélek lakhelyéül.
Azt mondják, hogy ekkor válik egy adott lélek spirituális segítővé
az emberiség számára.**

Helena Petrovna Blavatsky

Fordította: Mészáros Gabriella